

A szlovák nemzeti hadvezér Slota Janó számtalanszor (és gyengébb pillanataiból van elég) kacérkodott a gondolattal, hogy a Duna túlsópartjára úgy jutna el a legkönnyebben és legbiztosabban Szlovákiából, ha (kételtû-amennyiben túlélne) tankba ülne, és harckocsival robogna Budapest felé, hogy azt "letarolja és a földdel tegye egyenlővé", mondta korábban egyik "gyenge pillanatában". Miu

A szlovák nemzeti hadvezér Slota Janó számtalanszor (és gyengébb pillanataiból van elég) kacérkodott a gondolattal, hogy a Duna túlsópartjára úgy jutna el a legkönnyebben és legbiztosabban Szlovákiából, ha (kételtû-amennyiben túlélne) tankba ülne, és harckocsival robogna Budapest felé, hogy azt "letarolja és a földdel tegye egyenlővé", mondta korábban egyik "gyenge pillanatában". Miután az egyik kereskedelmi tévé ma bemutatta a Janónak készített "tankista-fafaragványt", újfent hasrángatásba kezdett a humoros érzékû nézősereg.

Jóakarói figyelmeztették arra, hogy menetközben húzza le a fejét a "kukucskálóban" (ez a tankista "kilesője", másképpen "kandizója"), nehogy egy hirtelen fordulat tövestől tépje ki kobakját Pestre érés előtt. Mert, hogy nézne az ki, ha a látogatóba jött vendég fejvesztetten érkezne. A tankista-sapkát neki találták ki, mivel ez képes akkora bugyutaságot is egybentartani, mint amilyen agyában gyakran születik. Ami nem lenne baj, ha bennmaradna, de ez általában kiömlik onnan.

A gyengébb pillanataiban aranyköpések áradatával közvéleményt elárasztó Slota Janó gyakran hangoztatja a magyarokkal szembeni undorát, megfélemlítve arról, hogy ELSŐ neje magyar hölgy volt. Miből kifolyólag utódai ereiben lecsapódásként, magyar vér is folyik, házon belül... (Ha ezt a következtetést, családfa visszavezetést megtudja, nem tudom, megállítja-e az infarktus rémét?) Ám azóta (mármint első házassága óta) sok víz lefolyt a Latorcán (innen származott az ara), hasonlóan a Zsolna melletti Vágon (innen Janó), és még több a Dunán (innen a magyarok), de ő nem ebbe szokott "belefulladni", hanem elmélyült "gondolataiba". Általában a tüzesvíz után, amely határtalanul folyik (a folyóknál is jobban) a torkán. Nem véletlenül volt már tűzoltó is, amikor az erkélyről próbált (a szomszár kívül) oltani: onnan könnyített magán, de a tűz tovább égett.

Dagonyakövései a művészetre is kihatottak, s megihlették az egyik ifjú fafaragót: titokban kedvében járt Janónak, és meglepte. Faragott neki fából (vaskarika helyett) fatankot. Ezt csónakként is használhatja, ha ráadja a fejét, hogy átkel a nagy Dunán. A Janó kedvében járás ötletét Janó szállóigéje adta a faragónak, aki szuvenérként készített neki fából játéktankot. "Azért faragtam neki, hogy ha nyugdíjba vonul, emlékeztesse korábbi, aktív politikusi

korszakára," mondta a faragó. A stílszerűen élethűen ábrázolt, terepszínű zöld harckocsi a hármashegyből (értsd: nemzeti szimbólum) ereszkedik alá a síkságra, a nagy Duna-medrébe, ahol az elterült folyam hömpölyög. Láncfalpai alatt porrá őrlik a csípős magyar pirospaprika, amely, erejénél fogva, a végbelet is kicsípi.

"Mindezt azért készítettem, hogy aki meglátja-e kisplasztikát, olyan röhögésben törjön ki, mint amikor Slotka kiköp egy-egy személyét minosító szlenget", mondta a tankalkotó művész. Közben tudomást szereztünk arról, hogy éjjelente Janó előveszi a kistankot és kioson vele a kamrába. Ott felveszi a tankista sapkát (ez nem a tanksapka!), beindítja a motort, ráül (mert belé nem ülhet, annyira kicsi, ő meg NAGY) a csövére és berregni kezd hozzá a motorbúgást szimulálándó. Azt mondja: "Egészen élethű, csak a Duna hiányzik alóla, a fafaragónak pedig elismerésül nemzeti oklevelet adok".